

Hodnocení diplomové práce Michaely Štěchové Ochetnické dění v obcích na Sušicku, Horažďovicku a Klatovsku.

Téma práce si vlastně zvolila autorka sama do jisté míry inspirována značným zájmem regionálních institucí o její práci bakalářskou, jež byla věnována obdobným aktivitám v obci Budětice. Autorka svůj výzkumný zájem rozšířila způsobem hodným obdivu na aktivity ochotnických či amatérských divadelních souborů v lokalitách geograficky si blízkých (Sušicko, Horažďovicko, Klatovsko), a předkládá tak práci nejen značného rozsahu, ale především velmi cennou a záslužnou, pokrývající bílá místa ve zmíněných regionech.

Do popředí vystupují rysy snad příznačné pro práce obdobného charakteru – především autorčin nepředstíratelný, průzračný a opravdový vztah k ochotnickým divadlům a divadélkům, hluboká láska i pokora k lidem, kteří je „dělají“, apriorní porozumění, samozřejmá soudržnost, respekt, úcta, ohleduplnost, laskavost, ochota, vzájemné sympatie při kterémkoliv z kontaktů, to vše patří mezi samozřejmé průvodní znaky, patrné již jen při zběžné „procházce“ předloženým textem a jeho přílohami.

Práce zkoumá, registruje a předkládá aktivity nejen souborů „dospělých“ a činoherních, ale též loutkových, dětských, studentských, dokonce „výhradně mužských“ („cimrmanologové“ Sušické divadelní společnosti z. s.). Dotýkána je historie spolků a jejich členská základna, informováno o případných dalších aktivitách, zaměření, předložen repertoár a představeny výrazné tvůrčí osobnosti (zakladatelé, „udržovatelé“ tradic, autoři, „švadlenky“ čili tvůrkyně kostýmů, principálky, principálové, herci). Informace, podklady atd., prostě „studijní materiál“ získávala autorka jistě jednak přímými setkáními s množstvím vědoucích a zasvěcených, v době koronavirové pandemie pak především elektronicky či korespondencí, lze si představit, jak obtížnými a nesnadnými cestami realizovanými.

Jak již uvedeno, výsledek, tedy diplomová práce, představuje relativně vzácný materiál svědčící nejen o pečlivé přípravě diplomantky a třeba i o obtížích spojených s realizací nejednoho kroku či kontaktu, je rovněž svědectvím o skutečně obdivu hodných aktivitách stovek anonymních nadšenců, o vztazích v řadě sociálních skupin skomírajících či – žel – již zcela vymizelých, ale je též ódou na ono „COSI“

po staletí existující a nad elegantním nebo upachtěným vyděláváním peněz se vznášející – je oslavou, či spíše hlubokou poklonou před těmi, kteří bez nejmenších nároků na cokoliv, s výjimkou potlesku, tlačí onen Thepsidův povoz. Jakkoliv hodnocení rozšiřovat mi přijde redundantní.

Žel, přejít nemohu několik výtek k chybnému užití interpunkce, kupodivu však častěji přebývajících než absentujících; jméno francouzského autora je třeba psát s oním „těžkým akcentem“ (accent grave), tedy Eugène Labiche (s. 29); obyvatelé (i herci) z Horažďovic a okolí jsou „Horažďovičtí“ (s. 31); poněkud obtížnější „podmínky“ jsou „ztížené“ (s. 65)... Vzhledem k drtivě většině bezchybných stran z celku osmdesáti mhouřím však oko a v respektu ke kvalitě celku i druhé – práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako výbornou.

V Plzni 6. 6. 2021

Jiří Staněk

Souhlasí s originálem

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury

J. Holubová